

Padrt'ská trasa – cca 55 km, cca 980 výškových metrů

Třemšínská bouda – pochází z poloviny 19. století. Původně měla plnit funkci kaple, později byla přestavěna na útulnu. V roce 2007 při opravě bylo obnoveno okno v průčelí.

Gangloffův kříž – poblíž Třemšínské boudy. Karel Daniel Gangloff (11. května 1809 v Praze – 7. února 1879 v Rožmitále pod Třemšínem) byl český lesník a vynálezce. Vynalézal především přístroje pro zeměměřičství a stroje na zpracování dřevní hmoty. Pro velký rozsah jeho vynálezů byl nazýván také českým Archimédem. V Brdech mezi Padrtěmi a Bukovou je po něm pojmenován jeden z vodních náhonů – Gangloffův náhon. Jede se podél něj cestou zpět do kempu.

Mezi jeho vynálezy patří:

- planimetr založený na principu přeměny mnohoúhelníkových obrazů až na trojúhelníky o stejné ploše při konstantní výšce a měřené základně
- přístroj na redukci délek měřených po svahu
- dendrometr k měření průměru kmenů stromů s výškoměrem
- arkograf – hranolový bubínek s možností natáčení zrcátek, který se používal k vytyčování kružnicových oblouků (uložen v pražském muzeu)
- šindelka – stroj pro výrobu šindelů (patent roku 1856), stroj zaznamenal velký úspěch na světových výstavách i v zámoří
- stroj na výrobu zápalkových dřívěk (1875) s kapacitou přes jeden milion kusů za hodinu
- kruhový stroj na výrobu tužkových dřívěk (1877)
- stroj na výrobu floků do bot
- kapesní aneroid
- model větrného mlýna
- větrný regulační motor
- vlastní způsob hroudové sadby
- klučka k dobývání pařezů
- kulobrokovnice
- jelení vábnice vyrobená z jeleního hrtanu

Třemšín (827 m n.m.) – je to nejvyšší bod jižních Brd. Název hory pochází od střemchy, která zde roste. Lidová pověst ale odkazuje na tři zlaté šíny (zlaté pruty), které podle jedné z mnoha místních pověstí tvoří poklad ukrytý v hradní studni. Zbytky středověkého hradu Třemšína se nachází ne vrcholu. Byla tu dřevěná vyhlídková věž, která shořela. Vlastník pozemku, kterým je Arcibiskupství pražské, plánuje postavit rozhlednu novou.

Zřícenina hradu Třemšín – hrad založil rod Buziců kolem roku 1200. V roce 1424 byl hrad dobyt a vypleněn husity. Ještě v letech 1436 – 1446 jej obýval Mikuláš Vepř řečený Svinda, poté hrad zpustl. V 16. století za Zdeňka Lva z Rožmitálu svítla hradu naděje na opravu, ale oprava nebyla uskutečněna a hrad navždy zpustl. Kolem roku 1800 nechal arcibiskup Salm upravit cesty (tzv. Salmova cesta) i samotný vrchol Třemšína kamennými valy, čímž byl však nenávratně zničen původní stav hradiště.

Rozhledna Na Skále – postavená na podzim 2000 společností Radiomobil jako kovová konstrukce vysílače. Na konci března následujícího roku byla na vysílači vysokém 41 metrů zpřístupněna vyhlídková plošina ve výšce 25,7 m. Na tuto plošinu vede 137 schodů. Z rozhledny je dobře vidět část Šumavy, Nepomucko, Třemšínsko a oblast jižně od Plzně. Za velmi dobrého počasí lze prý spatřit i vrcholky Alp.

Hostinec Pod rozhlednou v Železném Újezdě – hospoda s českou kuchyní – plánován oběd.

Nové Mitrovce – první písemná zmínka o obci pochází z roku 1626.

Z památek zde najdeme kostel svatého Jana Nepomuckého, kříž u kostela a sochu Panny Marie Svatohorské na návsi.

21. března 1862 se v obci narodil Ludvík Lošťák, český básník, hudební skladatel a publicista († 17. října 1918). Komponoval klavírní i orchestrální skladby a jeho operu *Selská bouře* uvedlo i Národní divadlo. Svým dílem chtěl navázat na Antonína Dvořáka, ale chyběla mu hudební invence a jeho hudba neměla velký úspěch. Dále se proto věnoval více literární činnosti a činnosti kritické a polemické. Zvláště se stal známým pro své ostré polemiky a vysloužil si označení „enfant terrible“ české hudby a kultury zlomu 19. a 20. století. Zemřel při epidemii španělské chřipky a je pohřben na Olšanských hřbitovech v Praze.

Mišov (dříve také Myšov) – první písemná zmínka o obci pochází z roku 1349. Z památek se dochovala venkovská usedlost č.p. 50.

Grill pod Brdy – zastávka na grilované speciality a pivo.

Pamětní deska + busta Jára Cimrmana – projev ze slavnostního odhalení desky:

Vážení přátelé,

vítám Vás na dnešním slavnostním odhalení pamětní desky slavného českého myslitele, badatele a vynálezce Jára Cimrmana. Proč jsme se tu sešli právě dnes? Proč, to vlastně nikdo z nás ani neví! Snad proto, že je léto a předpokládali jsme pěkné počasí? V únoru by to určitě nebylo tak příjemné. A proč odhalení pamětní desky právě Jára Cimrmana?

Protože naši vesnici navštívil někdy kolem roku 1915, jistý neznámý muž, který se zde věnoval rozsáhlé vědecké činnosti, pravděpodobně s takovými výsledky, které nebyly podle našeho bádání dodnes nikde ve světě dosaženy.

Z této skutečnosti jsme usoudili, že onen neznámý muž nemohl být nikdo jiný, než sám velký Jára Cimrman. Jára Cimrman se při své cestě zastavil v naší vesnici, kde si krátil dlouhé večery pozorováním místních obyvatel (s jistotou můžeme tvrdit našich předků), jak se chovají po požití různých alkoholických nápojů na sklonku každého večera. Povšiml si, že jsou všichni milí, veselí a ztrácejí jakýkoliv smysl pro disciplínu a zodpovědnost. Všichni se pak v pozdních nočních hodinách vrací k domovu v kamarádském objetí, nemajíce pražádných obav z toho, že něco nebylo včas dokončeno a něco možná nebude zítra ani započato.

Že se jednalo skutečně o naše předky lze usoudit i z toho, že tyto povahové rysy zůstávají geneticky zakódovány v místním obyvatelstvu dodnes. Toto pozorování ho přivedlo na geniální nápad: využít účinky alkoholu jako prostředku pro uklidnění a skamarádění všech znepřátelených lidí na celém světě. Ve svých představách viděl jasně znepřátelené armády, které se po požití alkoholu přestávají zajímat o své bojové pozice, vylézají ze svých pracně budovaných úkrytů, zahazují jim svěřené zbraně a posléze, společně s nepřítelem za veselého dovádění opouštějí frontové linie.

Nevíme, jak daleko se Jára Cimrman ve své vědecké práci dostal, víme jen to, že výzkum prováděl někde v místech mezi obcemi Míšov a Borovno, spíše blíže k Míšovu. Jeho hlavním úkolem bylo přeměnit alkohol ze skupenství kapalného na skupenství plynné, aby se jeho účinky mohly aplikovat rychle a v celé oblasti válečného konfliktu najednou. Nevíme, jak daleko ve své práci pokročil, protože jednoho dne ve veselé náladě naši vesnici opustil a víc ho zde nikdo neviděl. Život v naší vesnici pak plynul svým obvyklým klidným tempem a snad by se i na vše časem zapomnělo.

Pak ale přišla 2. světová válka a německá armáda se začala o tuto věc velice zajímat. Prozkoumala celou oblast mezi Míšovem a Borovnem. Nevíme, na co němečtí vojáci v této oblasti narazili, ale s určitostí víme, že už neměli tak mírumilovné myšlenky jako Jára Cimrman. Naopak chtěli tento plynný alkohol dopravit na frontové linie a za příhodných klimatických podmínek (proudění větru směrem k nepříteli) tento plyn vypustit na nepřátelské vojsko, které by potom ztratilo svoji bojeschopnost a mohlo by být německou armádou zlikvidováno.

Největší problém při použití tohoto plynu však zřejmě spočíval v možnosti změny směru větru a účinku tohoto plynného alkoholu na vlastní vojska. Dnes již můžeme s jistotou tvrdit, že tento problém se nepovedl německé armádě dotáhnout do úspěšného konce, jak plyne ze zprávy německého Wehrmachtu, o prvním nasazení tohoto plynu v bitvě u Stalingradu a víme všichni, jak tato bitva dopadla. A nakonec i celá německá armáda.

Potom se zase na dlouhou dobu v naší vesnici vrátil život do normálních kolejí a na vše jakoby se zapomnělo. Nezapomněla však sovětská KGB, které všechno prozradil zajatý německý důstojník Helmut Schmitke, a když se pak ještě našla u Stalingradu nádrž od stlačeného plynu s rozmazaným nápisem Míšov, bylo rozhodnuto. Celý prostor u Míšova sovětská armáda oplotila a začala pokračovat ve výzkumu. Došli až tak daleko, že začali dokonce vyrábět speciální auta na přepravu tohoto plynu.

Tato vozidla byla tak dokonale maskována, že byla k nerozeznání od automobilů ostatních. Prozrazoval je pouze nepatrný nápis na karoserii "GAS" (v překladu plyn). S praktickými zkouškami tohoto plynu započala sovětská armáda v roce 1989 a dnes již s určitostí můžeme tvrdit, že došlo k rozsáhlému úniku tohoto alkoholického plynu na území Sovětského svazu, který vedl postupně k rozkladu slavné sovětské armády a posléze i k rozpadu Sovětského svazu.

Teprve v dnešní době vidíme, jaký obrovský význam měl vynález Jára Cimrmana pro vývoj světových dějin a vůbec celého lidstva. Zajisté i naše obec v tomto dění sehrála významnou roli. Jak významnou, to bychom se určitě dozvěděli, kdyby se nám podařilo rozluštit písmo na jediné stránce papíru, která se po slavném Járovi Cimrmanovi zachovala. Na tomto papíru stojí: Míšov, Čičov, Borovno, všechno stojí za... Bohužel dál je to nečitelné a můžeme jen tušit, jak velkou roli naše obec hrála ve světových dějinách.

Poděkování patří členům místního hasičského klubu za obětavou práci při odhalování všech stop Jára Cimrmana v okolí naší vesnice.

Atom muzeum Javor 51 – objekt v lesích poblíž obce Míšov vybudovaný ve druhé polovině 60. let 20. století v rámci tzv. akce Javor. Šlo o přísně tajné zařízení (krycí jméno Javor 51), sloužící jako sklad jaderné munice a obsluhované výhradně sovětským vojenským personálem. Nebylo však jednoznačně prokázáno, zda zde někdy jaderné zbraně uloženy byly, nebo ne. Po měnové odluce v roce 1993 byl objekt použit pro

uskladnění bankovek a mincí stažených z oběhu. Před několika lety byly v tomto objektu uloženy na přechodnou dobu ostatky 4 400 vojáků německého wehrmachtu, kteří padli na českém území. Nyní jsou pietně pohřbeni na vojenském hřbitově v Chebu.

17. srpna 2013 zde Nadace železné opory otevřela muzeum, které se jako jediné nachází v bývalém jaderném skladu a jako jediné se zabývá jadernou atomovou válkou. Muzeum bývá otevřeno od dubna do konce listopadu každou sobotu.

Teslínský klášter = zaniklý benediktinský klášter. Dnes tu nic není... Na klášter nás nejprve upozorní cedulka s nápisem "Poutníče, postůj a pomni dnů minulých". Vydáme-li se na cestičku mezi mohutnými buky, záhy spatříme terénní nerovnost protáhlého obdélníkového tvaru, pokrytou vegetací. Zde stával přibližně 45 m dlouhý a 10 m široký kamenný kostel Sv. Jana Křtitele, o podál zřejmě budova kláštera benediktinského probošství. V okolí se patrně nacházely roubené hospodářské stavby, možná se tu rozkládala malá víska, kolem louky. Dnes je již toto území pokryto starým hustým lesem. Pod bývalým klášterem se ještě zrcadlí dva romantické rybníčky. Místu se také odedávna říká "U kostelíka".

Doba vzniku kláštera není zcela přesně známa. Je tedy možné, že benediktini obývali klášter i více než sto let. Kostel i probošství pak zanikly po nájezdu husitského vojska, uvádí se 8. února 1421. Kostel ani probošství pak již nikdy obnoveny nebyly.

Padrt'ské rybníky – je souhrnný název pro dvojici rybníků, které leží v široké kotlině, nazývané též Padrt'ské údolí (dlouhé přes 10 km), v níž leží Hořejší padrt'ský rybník a menší Dolejší padrt'ský rybník. Nacházejí se v průměrné nadmořské výšce 640 m a od roku 2016 jsou jednou z nejcennějších součástí CHKO Brdy.

Rybníky byly založeny v 16. století jako vodní rezervoár pro plavení dřeva pro hutě, rozložené na Padrt'ském potoce. Dlouhou dobu byly největší vodní plochou v Plzeňském kraji. Pod nimi stála ves Padrt, která byla vysídlena a následně zničena v 50. letech 20. století (spolu s dalšími brdskými obcemi) při rozšíření Vojenského újezdu Brdy. Ve své době byly vyhlášeným rekreačním místem a jezdilo sem i mnoho známých osobností. Znovu přístupné jsou rybníky od roku 2008.

Praha (862 m n.m.) – zajižďka v případě zájmu – jde o druhý nejvyšší vrchol pohoří Brdy. Spolu s vrcholem Malý Tok (844 m n.m.) vystupuje příkrým jižním svahem nad Rožmitálskou kotlinu. Vrchol se nachází na území bývalého vojenského újezdu Brdy, a proto až do zrušení újezdu k 1. lednu 2016 nebyl přístupný pro veřejnost. Název Praha pravděpodobně pochází z období národního obrození, kdy byl vrch pojmenován místními vlastními podle hlavního města Prahy. Za druhé světové války byla na vrcholu Praha postavena vojenská radarová ústředna, určená pro navádění německých nočních stíhačů. Bylo zde také odposlouchávací zařízení. Radary byly umístěny na několika dřevěných věžích. Do dnešního dne se zachovaly zbytky ostění poblíž vrcholu. V období komunismu byl vojenský radiolokátor umístěn na vyšší věži ocelové konstrukce.

V roce 2000 byla na vrcholu postavena nová, 56 metrů vysoká železobetonová meteorologická věž, na které je umístěn meteorologický radar, televizní vysílač, převáděč a další zařízení.

Meteorologický radar slouží k detekci srážkové oblačnosti. Spolu s radarem Skalky u Protivanova je součástí radarové sítě ČHMÚ. Při maximálním dosahu 256 km radar pokrývá celé území Čech. Signál je vysílán v krátkých pulsech na frekvenci 5635 MHz. Interval měření je 5 min. Digitální zpracování přijatého signálu umožňuje vytvářet aktuální mapy srážkového pole o vysokém prostorovém rozlišení 1 km.

Z ochozu radarové věže v nadmořské výšce 916 m je za dobré viditelnosti kruhový rozhled na Šumavu, Krušné hory, Krkonoše a další české pohraniční hory. Za mimořádné viditelnosti odtud lze spatřit i Alpy.